

OPAK VĚČNOSTI

Justin A. Reynolds

Opak věčnosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz

Justin A. Reynolds

Opak věčnosti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

COU
BOO

OPAK VĚČNOSTI

Justin A. Reynolds

COO
BOO

Přeložila Alžběta Ambrožová

OPPOSITE OF ALWAYS

Copyright © 2019 by This Just In LLC

Illustrations © Tereza Basařová, 2019

Translation © Alžběta Ambrožová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7544-843-9

ISBN e-knihy 978-80-7544-861-3 (1. zveřejnění, 2019)

pro k a pro b
se vší láskou, co mám v srdci,
a pro lásky, které jsme ztratili

Takže.

*Víte, jak lidé často říkají, že čas
je nepřemožitelný?
Tohle je příběh o tom,
jak čas prohrál.*

JAK NIKOHO NEZACHRÁNIT

Když Kate umírá potřetí, jsem tváří naplácnutý na kufr policejního auta. Krabička, která jí měla zachránit život, se mi zmačkaná válí u nohou.

Cestou jsem dostal pár lekcí.

Například: *oblečením se nezdržujete.*

Venku je zima na svetr. Já mám na sobě triko s krátkým rukávem, flanelové kalhoty od pyžama a pár okopaných conversek, které nosím, když sekám trávník. Zevnitř jsou vlhké a v pravé mě dře chuchvalec trávy, ale na ponožky nebyl čas. Ponožky a oděv uzpůsobený danému počasí, to je luxus. Vyžaduje čas. A času já nemám nazbyt.

Ne dnes večer.

Vlastně nikdy.

Protože velká lekce číslo jedna zní: *ani cestování v čase nemůže zachránit ty, které milujete.*

PŘED TŘI ČTVRTĚ HODINOU

Policie už je tu.

Označený vůz nečinně postává před vchodem do budovy pohotovosti. Je možné, že jsou tu pro mě, ale vrátit se už nemůžu. Jde o zlomky vteřin. Popadnu malý balíček, co leží na sedadle spolujezdce, a vyskočím z auta. Krabičku roztrhnu a její obsah si nacpu do boty. Přidám do kroku.

Měl jsem vyrazit dřív.

Tisíc věcí jsem měl tentokrát udělat jinak.

Opřu se do dveří a hlavou mi běží: *jdi k výtahu, vyjed' do čtvrtého patra...* a pak naběhnu obličejem přímo do betonové stěny. Taky by se tomu dalo říct *Náraz do tří metrů hovězího s pendrekem u pasu*.

Áha, to bude řidič.

Málem se sesypu na mokrou podlahu, ale policajt mě čapne za triko.

„Mám ho,“ zamumlá do vysílačky, co má připnutou na rameni. „Ven,“ přikáže mi a strká mě do dveří. Druhou rukou

svírá zbraň. „Tak pojď, kluku, jde se.“ Hlavou mi běží všechno možné – chrabré, hrdinské činy. Napadne mě, že bych se kolem policajta protlačil a vyrazil ke schodům nebo vklouzl do výtahu, než se zavře. Nakonec mám ale nohy rozkročené metr od sebe a ruce v poutech za zády.

Část mého já si říká, věří, doufá: možná, že tohle je ono. Tohle je to řešení. Nemám tam být. Když tam nebudu, přežije.

Oddrmolí výčet mých zločinů; po násilném vniknutí přestávám poslouchat. Nesnažím se nic vysvětlovat, protože jak byste vysvětlili, že pocházíte z budoucnosti?

„... jsi obeznámen se svými právy,“ řekne a je to spíš konstatování než otázka.

Přikývnu, studený hliníkový kufr auta se mi lepí ke tváři.

„Máš u sebe něco? Zbraň, drogy a tak podobně?“ ptá se hromotluk.

„Ne,“ zalžu. Protože pravdu říct nemůžu. Ne teď. Hrubé dlaně mi klouzají nahoru a dolů po těle. Zacinkají klíče, které mi vytahuje z kapsy. Pak mi vezme peněženku.

„Nic zajímavého,“ oznámí svojí kolegyni.

„Ať si sundá boty?“ navrhone ona.

A mně se málem podlomí kolena.

„Prosím,“ zaškemráám, „jen mě pusťte dovnitř. Moje přítelkyně umírá. Zeptejte se doktorů, sester. Prosím. Jen *na pět minut*. Prosím. Srdce! Mějte přece srdce. Jen mě za ní na pět minut pusťte a pak mě klidně strčte za mříže, zahodte klíč, je mi to fuk. Prosím vás. Myslete na svoje děti. Máte děti? Kdyby umíraly, chtěli byste, aby při tom byly samy? Prosím. Prosím.“

Pokouším se prosebně kleknout na kolena, ale není to žádná legrace, když vás někdo omezuje v pohybu. Policajt, co mi nasadil želízka, se dívá na svou kolegyni, špinavě blond ženu se zarudlýma očima, která vzdychne takovým tím nacvičeným způsobem, který se asi všechny matky učí hned první den Školy pro mámy. Pak ale přikývne. Sundají mi pouta.

Což je, jemně řečeno, šílenství.

„Žádný hlouposti, kluku,“ varuje hromotluk tónem, který mi říká, že *jemu* něco říká, že určitě vyvedu nějakou hloupost.

„Pět minut,“ řekne policistka. „Ne víc.“

Kráčí vedle mě každý z jedné strany. Cestou po kluzkém linoleu a vzhůru do čtvrtého patra výtahem, kde se někdo pokusil přebýt pach moči Savem, mě ujišťují, že jestli zkusím něco vyvést, vykopou můj zadek zpátky ven na chodník. Ale já utíkat nehodlám. Pohlédnu na hodinky. Šance tu je.

Až na to, že dveře výtahu nejdřív dvacet vteřin váhají, než se konečně se skytnutím otevřou. Pak to musíme vzít oklikou, protože údržbář zrovna vytírá podlahu a očividně to bere hodně vážně, protože jakmile se přiblížíme, začne ječet a vztekle poskakovat. Policajt cosi omluvně zamumlá, ale ten chlap jen rozlíceně ukáže opačným směrem, též známým jako Nejdelší možná cesta na světě.

Pokouším se vysvětlit, že nemáme čas ani na okliku, ani na senilní výtahy, ani na cedule *pozor, mokrá podlaha*. Ale nikdo mě neposlouchá. A když konečně dorazíme na místo, je už málem pozdě.

Kate umírá.

„A hele, kdo přišel,“ řekne a zamrká. Židle v rohu, kde obvykle sedává její mamka, je prázdná. Na zemi vedle leží zmu-

chlaná deka. Na parapetu polystyrenový kelímek s otiskem rtěnky.

„Ahoj,“ pozdravím. Na okamžik mě zaskočí, jak drobně vypadá. V pokoji je ticho, až na sykot vzduchu, co jí pumpují do nosu, a vrčení infuze zavedené do její paže.

„Kolik je hodin?“ ptá se a mžourá na mě. Dokonce i ve tři ráno, upoutaná na nemocniční lůžko, je krásná.

„Moc času už nám nezbývá.“

Nechápavě se zamračí. „O čem to mluvíš?“ Trochu se na posteli předkloní, pohlédne mi přes rameno za záda a škubne sebou. „Tentokrát sis vzal k ruce policii. Zajímavej tah. Ty víš, jak si zařídit dobrý entré, Jacku Kingu.“

Ohlédnu se na policajty za sebou. „Nezlob se.“

„Jsi blázen, víš to?“

„Chápu, že jsi dospěla k tomuhle závěru, ano,“ řeknu s úsměvem.

„Pět,“ připomene mi policistka.

Kate zavrtí hlavou. „Jacku, proč jsi tady? Nechápu to. O co jde, trpíš nějakou morbidní fascinací nemocnicema? Nebo tě vzrušujou nemocný holky?“

„Přišel jsem, abych ti řekl...“ Hlas se mi zadrhne, protože *řít* jsem jí ve skutečnosti nepřišel nic.

„Co, Jacku?“

„Asi už vím, co mám teď udělat. Asi jsem na to přišel. Koněně.“

„Oukeeej?“ řekne a obočí jí povyskočí vzhůru. Zjevně ji je-
nom matu. Samozřejmě že ji matu. Protože to naprosto nedá-
vá smysl.

„Budeš v pořádku, Kate. Všechno bude dobrý.“

Odvrátí se. „To říkají všichni, jenže lžou. Nelži, Jacku. Ne-
buď jako...“ Zarazí se, když si všimne, co držím v ruce.

Uplynulých dvacet vteřin jsem se totiž nenápadně dobýval
do vlastní boty. A teď to mám.

„Jacku,“ řekne, tentokrát hlasitěji. „Jacku, co to sakra...?“

Ale než to stihne doříct, strhnu z ní deku a injekční stříkač-
ku jí zabodnu do stehna. Tělem se vrhne vpřed, jako bych do
ní vyslal miliony voltů.

Policajtí mě sráží k zemi, řvou mi nadávky přímo do ucha,
řvou je na celou místnost. „*No do pr...!* Cos to sakra udělal,
kluku? Co to sakra bylo?“

„Pomoc!“ křičí policistka a vybíhá do chodby. „Doktora!
Potřebujeme doktora!“

Policajtí mi tlačí obličej k linoleu takovou silou, až se sám di-
vím, že mi mozek nestříká z očních důlků. Do pokoje se hrnou
nohy a chodidla. Všichni křičí, třesou se mnou a ptají se, co
jsem jí to píchnul, co to bylo za drogu, ale já bych jim to ne-
uměl vysvětlit, ani kdybych chtěl. A já nechci. Protože jsem nic
jiného udělat nemohl. Tohle je jediná cesta.

Zatímco doktoři bojují o Katin život, mě policie vleče po
mokrém podlaze do vestibulu a zpátky ven do noci.

Vím, že stačí jeden špatný pohyb, třeba jen příliš hlasitý
nádech, a nejspíš mě zastřelí. Minimálně mě pošlou k zemi.
Ale je mi to fuk. Protože cestou z Katina pokoje jsem zahlédl
hodiny. A jestli všechno půjde jako minule, pak Kate buď
žije, nebo to každou vteřinou začne nanovo.

Policajtovi se zřejmě zalíbilo drtit mi obličej, protože už ho
mám zase připlácnutý na policejním autě. Hádám, že tento-
krát mě hodlá prohledat důkladněji.

„Jestli ta holka umře, tak ti...“

Ale než to dořekne, ucítím to. Zavřu oči. Vzduch už se ze mě sloupává, gravitace se ode mě odtrhává jako právě otevřený padák. I ty otřesy jsou tentokrát ošklivější. Sotva se držím na nohou. Celé mé tělo je jedná dlouhá, zběsilá vibrace.

„Kluku, jseš v pohodě?“ Štěkne na svou kolegyni, ať dojde dovnitř pro pomoc. Ta vyrazí sprintem, ale nemá to smysl. Nestihne to včas. Kdybych mohl mluvit, řekl bych jim, ať se nestresují. Že neumírám. Pouze vyrovnávám otřesy. Že jsem se ji snažil zachránit. Ne že by to mohli pochopit. Ne že bych to chápal já sám. Když se to stalo poprvé, myslel jsem si, že mi přeskočilo. Ale teď...

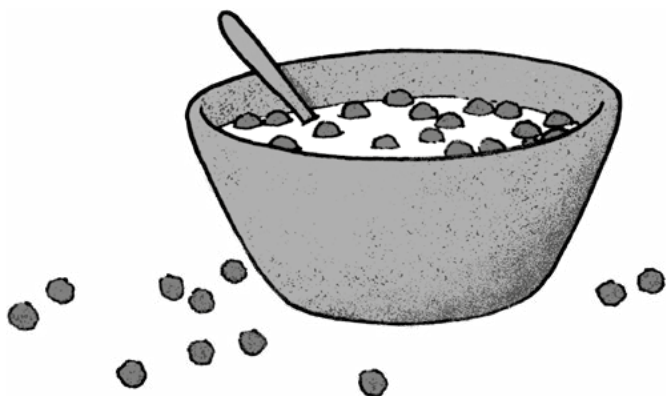
Nevím, jak to popsat, snad jen, že je to, jako by se moje tělo chystalo vzlétnout. Víte jak – kdyby moje tělo bylo vysoce vyspělá vesmírná raketa a kdyby vesmírné rakety uměly místo v prostoru cestovat v čase.

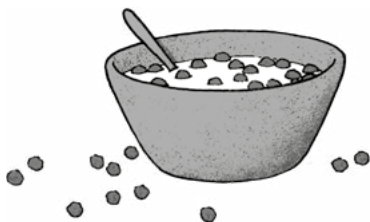
„Kluku, poslouvej mě, mluv se mnou! Asi má nějaké zachvat. Kluku! Kluku!“

Jo a lekce číslo dvě:

Cestování v čase bolí.

***ZAČÁTEK** začátku*

ZKUŠENOST S NULOVÝMI ZKUŠENOSTMI

Lidi strašně rádi říkají, že láska někde čeká na každého z nás.

Je to jedna z těch věcí, co vám máma řekne, abyste se cítili líp, když vám totálně ztroskotá vztah, nebo co zamumlá váš obvykle nekomunikativní táta, než vás poplácá mezi lopatkami a prohlásí: „Dobře jsme pokecali.“ Ale vesměs je to pravda. Když uvážíte, kolik lidí se toulá po téhle planetě, musí tu přece být někdo, kdo se k vám dokonale hodí, nebo ne? Člověk, kvůli kterému bude vaše srdce blábolit šílenosti typu „Vždycky tě budu milovat“, „Nemůžu se dočkat, až poznám tvoje rodiče“ a „No jasně, že si dám tvoje jméno vytetovat na krk.“ Potíží je v tom, že se většinu času jen honíme za někým, kdo ve skutečnosti patří k někomu jinému, a nakonec nám zbyde maximálně třetina času, který jsme bývali mohli strávit s osobou, co k nám skutečně patří. Pokud se s ní tedy nemíníme úplně.

Vemte si třeba mě.

Nechat si všechno proklouznout mezi prsty, na to jsem

vysloveně odborník – holku svých snů, proslov premianta třídy při závěrečné ceremonii, členství v jakémkoli sportovním klubu. (Zkusil jsem všechny. V jeden zoufalý okamžik jsem se dokonce ucházel o místo maskota. Ukázalo, že Larry „Chlupáč“ Koviak svede mnohem působivější přemet.) A mimoškolní kroužky? Jo, i ty jsem zkusil, jen aby mi to opět o chlup uteklo. Což je srandovní, protože jsem si vždycky myslel, že do školního kroužku může chodit kdokoli (připíšte si to na seznam věcí, ve kterých se Jack dočista a dokonale mylil). Zkrátka cokoli vás napadne, já našel způsob, jak propásnout svoji šanci, často o ten nejtenčí vlásek. Už jsem pomalu na slovo vzatý expert v oboru *málem*. Můj životopis se pyšní bezmála osmnácti lety praxe.

Jestli nevěříte, pojďte se mnou k nám na půdu. Je to hotová svatyně dobře míněných snah, či jak s oblibou říkám, Jackovo muzeum toho, co málem bylo, ale nikdy nebude. Je tam skateboard v perfektním stavu od toho léta, kdy jsem se málem stal poloprofesionálním skateboardistou. Je tam šicí stroj. Všem jsem tvrdil, že patří mamce, ale ve skutečnosti byl můj, z doby, kdy jsem byl posedlý televizní reality show *Project Runway*, kde lidé soutěží, kdo vytvoří nejlepší oblečení na dané téma, v daném čase a z daných materiálů. Je tam sada na frisbee golf, kolekce starožitných cvrnkacích kuliček, přepravka plná maličkých nedokončených elektrických obvodů, krabice s každou hrou na Super Nintendo, která kdy vznikla, dřevěná bedna ve velikosti rakve, což byl můj první (a jediný) pokus vyrobit stroj času (ani se neptejte!), a zcela nedotčená sběratelská sada šurikenů, ninjovských hvězd (fakt se neptejte!).

Málem, málem, málem, málem, málem...

Takže tak.

Občas z legrace říkám, že moji rodiče byli věštcí, když mě pojmenovali Jack Ellison King.

Jack totiž znamená Honza a King zase král. Honza málem králem.

Mamka mi pokaždé připomene, že se jmenuju po Jackiem Robinsonovi, který prolomil rasovou segregaci profesionálního sportu, a po Ralphu Ellisonovi, spisovateli a učiteli, známému především pro jeho ústřední dílo *Neviditelný*.

Jsem jedináček. Rodiče mě měli trochu později, po letech snažení. Když už se vzdali veškerých nadějí, hle! Přišel jsem já. Máma mi chtěla dát jméno Zázrak, ale táta (který obvykle nebývá hlasem rozumu, ale tady se rozhodl udělat výjimku) zakročil. *Vážně chceš, aby Zázrak dostával každé den na prdel, lásko?*

A tak zvítězil Jackie Ellison.

Nemůžu si pomoci, podle mě je to zářná ukázka toho nejlepšího a nejhoršího z rodičovství.

Protože na jedné straně je prima vědět, že moji jmenovci byli tihle úžasní lidé. Je to čest. Výsada.

Na druhé straně si ale moji rodiče nejspíš neuvědomili, jak absurdně velkému TLAKU tím moje maličká bedýrka vystavili.

Takže ne, tohle mi taky moc nepomáhá.

* * *

No nic.

Jsem Jack King. Ten kluk, co na párty plné lidí sedí s půlenním strništěm a starou flanelkou u paty schodiště v oby-

váku, v ruce drží prázdnou sklenici a po očku sleduje basketbalový zápas v televizi, ale většinu času prostě zírá do kuchyně na...

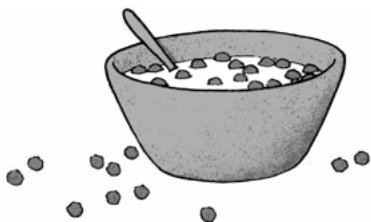
Pokaždé na tu samou.

Jillian.

Když jsme se hlásili na den otevřených dveří na Whittierově univerzitě, představoval jsem si, že budeme mít s Jill konečně trochu času pro sebe. Že strávíme víkend spolu a ona konečně pochopí, že jsem (celkem) okouzlující a (vlastně docela) cool a (více méně) zajímavý. Že můžu být víc než jen kámoš Jack, chápete?

Místo toho tu ale už dobrou půl hodinu sedím sám. Ačkoli přísně vzato nejsem tak úplně sám; celkem dost lidí do mě vráží po cestě nahoru a dolů po schodišti. Přísahám, že obvykle nejsem takový stydlín, takový asociál.

Vysvětlím.

STRUČNÁ HISTORIE HLUBOKÉHO ZALÍBENÍ

S Jillian jsme nejlepší kamarádi. Poznali jsme se v prváku na střední, kdy jsme na sebe narazili – doslova – (příšerné klišé, já vím) a naše batohy při tom vyvrhly své útroby po celé chodbě. Pomohl jsem jí posbírat učebnice, a když jsme se sbírali z podlahy a podařilo se nám vyhnout se obvyklé srážce hlav, já pitomec jí přišlápl ucho od batohu a poslal ji s žuchnutím zpátky na zadek. Kdyby existovala pistole trapnosti, oba bychom v tu chvíli dostali přímý zásah. Pár čumilů se zastavilo, aby se nám trochu vysmáli, a já jen chrлил nekonečný proud omluv Jillianiným směrem.

Ta však jen vyskočila na nohy, štekla na naše publikum „Na co tak zíráte?“ a představila se mi.

„Jack a Jill, dvě jéčka,“ postavil jsem naše jména vedle sebe.

„Ha.“ Usmála se. „Asi nám to bylo souzený.“

„Moc se omlouvám. Jsem rád, že jsem nespadl na tebe.“

Ale Jillian se zjevně nezlobila. „Nikdy není pozdě,“ řekla.

Pak se usmála ještě zářivěji a dodala: „Myslím jako na to společný padání.“

V tu chvíli jsem věděl, že máme šanci zažít něco úžasného. Jenže abych nevybočil z věčného tématu *málem*, nebylo z toho nic. Jinými slovy, o tři týdny později si Jillian našla kluka.

Teď si možná říkáte – co je ti po tom, jestli je zadaná, Jacku? Řekni jí, co k ní cítíš. Ať se rozhodne sama. Až na to, že zrovna tahle zadanost se ukázala jako nedobytná pevnost. Představte si ostřelovače na střeše, lasery aktivované pohybem, vycvičené bojové dinosaury a vodní příkop plný žhavé lávy – nedobytná.

Protože – pozor, velký dějový zvrat: Jillianin kluk, Francisco „Franny“ Hogan, je můj *další* nejlepší kamarád.

Já vím, *já vím*.

Kéž bych vám mohl vyprávět příběh o příšerném partnerovi (Frannym), který si nevážší toho, co má, který se ke své přítelkyni (Jillian) chová jako ke kusu hadru, vůbec si ji nezaslouží. Nebo o tom, jak mi Franny zákeřně vrazil kudlu do zad, když začal balit dívku mého srdce. Jenže Franny vůbec nevěděl, že se mi Jillian líbí.

Franny je ve skutečnosti správněj kluk – co to povídám, je to *skvělej* kluk! Kdybych měl vybrat někoho, kdo by s Jillian měl být místo mě – totiž kdybych s ní chodil a hráli jsme tu hru, kde si vybíráte jednoho z kamarádů, který by vám měl sekundovat v případě předčasného skonu –, pro Jillian bych si jednoznačně vybral Frannyho. On by se o ni postaral. Miloval by ji. (Ta hra je trochu ujetá, nemyslíte? Už ji nehrajme.)

Nicméně teď jsou pár. Skvělý pár. A já jim to přeju. Ni-

kdy by mě nenapadlo udělat cokoli, co by jejich vztah mohlo ohrozit. Kdepak, Jillian a Franny, těm já fandím. Navždycky páté kolo u vozu, nedoceněný jedenáctý prst u nohy, přebytečná třetí bradavka.

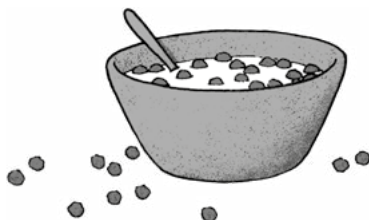
Až do dnešního večera.

Snad.

Možná.

Spíš ne.

Nikdy.

SE SCHODY JE TA POTÍŽ, ŽE JSOU NAHORU DOLŮ

„Promiň, kámo, ale tak trochu blokuješ schody,“ ozve se hlas za mými zády.

„Cože?“ otočím se.

Je to dívka se zářivýma očima a kudrnatými vlasy po ramena. Má na sobě takové ty svetrové šaty – vlastně myslím, že tohle je jen obří svetr, který si přepásala úzkým páskem. Poznávám ji, je to naše průvodkyně ze studentského centra.

„Blokuješ schody. Jsi profesionální lidský špunt.“

„Sorry,“ zamumlám.

Přesunu se a ona zatleská. „Týýýjo, ten špunt je motorovej. Paráda.“

„Jojo, překvápko,“ povídám.

Čekám, až dokoná svůj horolezecký sestup ze schodů, ale ona se ani nehne. „Když se ti tak líbí, měl bys s ní zkusit promluvit.“

„Co?“

„Slyšela jsem, že když s lidmi mluvíš, obvykle je to upozorní, že existuješ. Víš jak, na rozdíl od toho, když na ně jen zíráš jako vyšinutej sériovej vrah.“

„Jasně, lepší zírat jako nevyšinutej sériovej vrah,“ houknu přes rameno.

Luskne prsty: „Bingo.“

Zamračím se. „Nevím, o čem to mluvíš.“ Samozřejmě vím naprosto přesně, o čem to mluví, ale uráží mě, že jsem tak průhledný.

„Na prohlídce školy jsi na ní byl celou dobu přísátej.“

„Fakt?“

„Kámo, dosáhl jsi stádia pijavice.“

„Děkuju pěkně.“

Zazubí se. „Povídám, jdi do kuchyně a promluv s ní.“

„To nemusím. Mluvím s ní v jednom kuse. Je to moje nejlepší kámoška.“

„Cože, takže jste nejlepší kámoši a ona nemá tušení, že jsi do ní zamilovanej?“

Ta holka mluví příšerně nahlas. Chápu, že jsme na párty, ale její hlas je nastavený na hlasitost *OKAMŽITÁ EVAKUACE*. Málem už syкну *pššt*, jenže hlasitá mluva je nezczizitelné právo, hned vedle práva na svobodu a práva na štěstí.

„*Nejsem do ní zamilovanej, oukej?*“ zašeptám.

Nakloní se blíž: „Cože?“

„*Nejsem do ní zamilovanej*,“ opakuju.

„Neslyším tě. Proč šeptáš?“

Vrátím se k normální hlasitosti. „Řekl jsem, že do ní nejsem zamilovanej. Je to hodná holka, stačí?“

„To je očividně spíš tvůj problém. Jsi až moc hodnej. To

jako čekáš na dokonalou příležitost, až jí budeš moct říct, co k ní cítíš, a čekáš už...“ Odmlčí se, abych ji mohl doplnit.

„Tři roky.“

Skryje si tvář do dlaní. „Ty kráso. Už jsou to *tři* roky a ona vůbec nemá páru, že by ses na ni nejradši vrhnul?“

„Nerad bych něco uspěchal.“

„Jo, tak o to se bát nemusíš. Tímhle tempem můžeš spíš doufat, že někdo vynalezne způsob, jak vás oba dva na dvě stě let zmrazit, abys pak mohl roztát a zeptat se jí, jestli s tebou bude chodit. Znáš to, hned po takovém tom falešným zívnutí a protažení, při kterém jí nenápadně prostrčíš ruku kolem ramen. Vážně rafinovaný, mimochodem. Nechci tě strašit, ale holku to *vždycky* zaskočí.“

„Ha-ha-ha. Poslyš, díky za povzbuzení, ale když dovolíš...“

V ten moment se ta holka, místo aby sešla dolů, vmáčkne vedle mě. Společnými silami teď oficiálně blokujeme veškerý přístup do druhého patra. Bez našeho svolení se tady nikdo nevyčurá.

„Já jsem Kate,“ řekne a podává mi ruku. Což je trochu trapas, protože se na schodech dost mačkáme a já se nemůžu otočit, abych jí podal tu svou.

„Jack,“ představím se a mojím ruce se podaří předvést nejleklejší rybu v dějinách rybí říše. „Jack King.“

„Vždycky lidem říkáš celý jméno, když se představuješ?“

„Ne. Celým jménem se představuju jenom cool průvodkyním.“

„Ha.“ Zazubí se na mě. „Ráda tě poznávám, Jacku Kingu.“

„Taky tě rád poznávám, ...“

„Kate.“

„Jenom Kate, hm?“

„Prozatím.“

„Au.“

„Musím udržovat mlžnej opar tajemství, ne?“

„Nevím. Tajemství zrovna moc nemusím. Mám rád, když jsou karty vyložené na stole.“

„Jack King. Tak to jsi vyložil na stůl krále.“

„Chybí mi už jen krááááálovna,“ řeknu a okamžitě toho zalituju.

Propukne v smích.

Tváře mi hoří. „Přísahám, že jsem to ještě nikdy předtím nepoužil.“

Zavrtí hlavou. „Vypadlo to z tebe dost rychle, takže...“

„Ne, vážně.“

„Nejsem si jistá, jestli ti věřím, Jacku.“

„Bezva. Uběhlo pouhých patnáct minut a už jsem do našeho vztahu zasel nedůvěru. Obvykle si to šetřím až na druhý rozhovor, ale...“

Zachichotá se. „Tak hele, Jacku Kingu. Nesnažím se z tebe udělat vola, jasný? Jen jsem myslela, že by se ti hodila rada od někoho, kdo rozumí ženskému živočišnému druhu.“

„A ty bys mě s někým takovým mohla seznámit?“

„Hej!“ Kate mě praští do ramene. Zabolí to, ale dělám jakoby nic.

„Tak fajn, doktorko lásky, co navrhuješ?“

Kate se znovu rozesměje. „Uprímně řečeno netuším. Zatím jsem v nemocnici lásky jenom na stáži, takže...“

„A to jsem ti ještě neřekl to nejlepší,“ povídám. Teď už se směju taky – částečně proto, že jsem potřeboval potkat úplně

cizí holku, aby mi došlo, co jsem v hloubi duše už stejně věděl (že s Jillian je to složité až moc), a částečně proto, že kdybych se nesmál, nejspíš bych se rozbrečel.

„Co je to nejlepší?“ zeptá se Kate a sepne dlaně k sobě.

„Chodí s mým nejlepším kamarádem.“

Kate vybuchne smíchy a přehrávaným zděšením. „Ty zoufalej zoufalče!“

„Vždyť jo! Jsem ten nejzoufalejší zoufalec na světě.“

„Tak pozor, chlapečku, zase si tolik nefandi. Řekla bych, že jsi celkem průměrně zoufalej zoufalec, přinejlepším.“

„To je tak nějak můj styl.“

„Co je tvůj styl?“

Normálně bych to neřekl, ale jsem trochu naměkko, takže: „Průměr, při nejlepším.“

Otevře pusku, ale nic z ní nevyjde a já jsem za tenhle malý zázrak vděčný.

Sledujeme kluka ve svetru s pekelně hlubokým výstřihem do V, jak mrví nějakou popovou písničku. Jeho kámoška s tetováním Hello Kitty na krku ho doprovází na klavír. Katiny rty se pohybují, jak si tiše pobrukuje melodii. Zavibruje mi mobil. Franny píše.

FRANNY: Doufám, že se bavíš, kámo! Víím, že to nemusím říkat, ale dej mi tam pozor na Jillian. Ať se od ní ty univerzitní paka držej dál!!

JÁ: Spolehni se

Zastrčím mobil zpátky do kapsy. Kate už nezpívá. Snažím se vymyslet, co teď říct, protože si s ní chci povídat dál. „Zdá se mi to, nebo ty schody pěkně hnusně smrdí? Nejspíš už se na ně pár lidí poblilo a počuralo.“

Přikývne. „Takže tím, že na nich sedíme, se stáváme součástí prastarých dějin kalby.“

To mě rozesměje. „Líbí se mi, jak přemýšlíš.“

Usměje se na mě fantastickým křivým úsměvem.

Možná je to ten úsměv, co mi dodá odvahu.

Možná mi ta blikající párty světýlka motají hlavu.

Nebo je to možná tou kytarou, která právě začala brnkat z repráků. Do akustiky jsem odjakživa blázen.

Možná je to tím, že mi poprvé za tři roky připadá, že to nevadí, když to s Jillian nikdy nevyjde. Že po pár minutách na olezlých schodech konečně vidím jinou budoucnost. Alternativní konec, možná dva.

Možná je to tím, že všechno kolem nás se najednou točí v rozmazaném víru a jediné, co vidím ostře, je Kate. Fotografický režim „portrét“, akorát naživo.

Naprázdno polknu (což jsem snad nikdy předtím neudělal). „Můžu se tě na něco zeptat, Kate?“

Kate se usměje a velice obřadným hlasem pronese: „Ano, Jacku, polož mi svou otázku.“

„Ale je těžká. Varuju předem.“

„Beru na vědomí.“

Trochu si odkašlu, což dělávám, když jsem nesvůj a/nebo když se chystám říct/udělat nějakou hloupost. „Jak bys klukovi navrhla, aby přestal mluvit o holce, do který je zabouchnutej, ale nemá u ní žádnou šanci, a zaměřil se místo ní na jinou velmi přitažlivou holku – oukej –, jak bys mu navrhla, aby tu druhou holku zkusil sbalit, přestože i u ní je jeho šance v tuhle chvíli nulová?“

„Aaaaaha, tak ta je těžká.“

„Vidíš, já ti to říkal.“

„Jsem si jistá, že tenhle manévr je neproveditelný,“ řekne.

„Myslel jsem si to.“

„Ale kdybych měla navrhnout nějakou taktiku...“ Spikle-necky se zakření, jako by se mi chystala představit přísně tajný plán boje.

Nakloním se blíž. „Poslouchám.“

„Řekla bych, že by té holce měl nejdřív skočit pro drink, a až se vrátíš, může ti povědět o tom, jak teď nehledá nic vážného, protože má ze závazku milion různých strachů, které se jí v tuhle chvíli nechce řešit, a taky proto, že je právě na útěku z katastrofického vztahu a v zásadě v tuhle chvíli nenávidí veškeré lidské pokolení.“

„Jasně, tak každopádně nezapomeň, kde jsi skončila, protože já teď každopádně zajdu té holce pro pití, oukej?“

Usměje se. „Oukej.“

„Nikam nechod. Ty schody musíš bránit, i kdyby tě to mělo stát život.“

„Smrt čeká každého, kdo se tyto schody pokusí zdolat, můj pane,“ řekne.

„Co to bylo za hlas?“

Zavrtí se a rozesmátý obličej schová zahanbeně do dlaní. „Můj pokus o skotskej přízvuk.“

„Aha, to měl bejt skotskej přízvuk? Hmmm.“ Usmívám se teď od ucha k uchu. „Tak na tom bys měla ještě zapracovat. Anebo to možná radši už nedělej. Jakože nikdy.“

„To bylo až tak zlý?“

Škádlivě pokrčím rameny. „Naprosto nejhorší.“

Přikývne. „Prohrám na plný čáře hodně fandím, takže ze sebe mám fakt dobřej pocit.“

„Aha, v tom případě mise splněna. Jsem rád, že jsem u toho mohl být.“

„Já taky,“ přitaká.

„Tááákže...“

„Takže,“ zopakuje s úsměvem. „Co kdybys skočil pro pití a v zasedání budeme pokračovat vzadu na terase?“

Na vteřinu na ni zůstanu zírat. „Možná bys za mě od teď měla rozhodovat úplně ve všem.“

Kate mi podá ruku, tentokrát s mnohem uspokojujivějším výsledkem. „Platí, Jacku.“

Protlačím a prokličkuju si davem cestu do kuchyně. Linka je pokryta lahvemi s alkoholem. Cítím, že mi někdo klepe na rameno. „Čau.“

Je to Jillian.

„Bavíš se?“ ptá se mě.

Pokrčím rameny. „A ty?“

„V pohodě. Přemýšlím, že už pomalu půjdu.“

„Fakt?“

„Možná se někde stavím na burger.“

„Aha,“ povídám, „jasně, to bychom mohli... ehm... jen jsem zrovna chtěl...“

Pokývne směrem k lahvi vína v mojí ruce. „Kam s tím jdeš?“

„Eh, ehm, nikam.“

„Nikam?“

„No, ne nikam. To by bylo blbý. Ne, zrovna jsem se chystal jít na terasu. Ehm, dozadu na terasu.“

„Neměl by ses opíjet sám, Jacku,“ řekne s úsměvem.

„To jsem neměl v plánu,“ ujišťuju ji a nervózně si odkašlu.

„Mám, ehm, mám asi novou kamarádku.“

V její tváři se mihne cosi, co nedokážu rozluštit, ale než se nad tím stihnu zamyslet, je to pryč. „Jo tak,“ řekne a její úsměv je najednou nějak jiný. „Jack má novou *kamarádku*.“

„O nic nejde.“

„Ne, já ti to přeju, Jéčko,“ řekne Jillian.

„Dík, Jéčko,“ odpovím. Takhle si občas říkáváme. „Ale můžem jít klidně na ten burger, já jsem pro... jen mi dej chvilíčku, ehm...“

„Ne,“ zavrtí hlavou a už couvá. „Nenech se rušit. Já už stejně asi zamířím na kolej. Musím zavolat Frannymu, takže...“

„Jo, jasně, fajn, v pohodě.“

„V pohodě,“ přikývne. „Tak se bav.“

„Ty taky. Pozdravuj Frannyho,“ řeknu, protože co jiného mám říct. Protože je to možná poprvé, co mezi námi slova trochu vážnou.

* * *

Za pět minut už s Kate popijíme odporné červené víno přímo z lahve a dělíme se o zprohýbané schůdky vzadu za domem. Už máme svůj interní vtípek. *Schody*. Tentokrát se z nich ale po zbytek noci neheme. Dokonce ani když je párty u konce, ani když už ze všech světel svítí jen ta bezpečnostní, ani když měsíc začne blednout na rozednívající se obloze.

„Řekla bych, že jsme jediný, kdo je v tomhle domě vzhůru,“ řekne Kate.

„Týjo, kolik je hodin?“ ptám se, ale ve skutečnosti mi na tom nezáleží.

„Koho zajímá čas, že jo?“ řekne Kate a potlačí zívnutí.

Nikdo a nic nás odsud nedostane.

„Řekni mi něco o svojí rodině,“ vybídnu ji.

„Co chceš slyšet?“

„Cokoli,“ odpovím. „Všechno.“

Neríká nic. Dá si nohu přes nohu a pak ji zase vrátí zpátky. Podá mi víno a já se napiju. Pořád není nic moc, ale už trochu míň nic moc než předtím.

„Moji rodiče jsou v poslední době v podstatě profesionální hádači a většinou za to můžu já.“

„Aha.“

„Je to zvláštní. Dva lidi, který se tolik milovali, který se nemohli jeden druhého nabažit, a pak se jednoho dne probudíš a tipuješ, za jak dlouho začne první ranní hádka.“

„Říkalas, že se hádají kvůli tobě?“

„Jop.“

„Jakto?“

Pokrčí rameny. „Nemůžou se dohodnout, jak se o mě starat.“

„To je pitomý. To mě mrzí, Kate.“

„Proč tě to mrzí?“ zeptá se. Kousne se do rtu, sáhne po lahvi a přiloží si ji ke rtům, ale nenapije se, dá si ji mezi kolena. „Jestli to má někoho mrzet, tak jsem to já.“

Nevím jistě, jestli bych se měl zeptat, jak to myslí, ačkoli by mě to zajímalo, a tak se nakonec rozhodnu mlčet a nechat jí prostor, kdyby to sama chtěla rozvést.

„Nevím. Možná spolu vydrží, i kdyby jen proto, že nové začátky jsou jen děs a komplikace a zmatek. A kdo by o to na starý kolena stál? Sakra, kdo by o to stál na mladý?“ Trochu se napije a podá mi lahev. Naše prsty se přitom lehce dotknou a je to, já nevím, jako by mi tělem projel milion voltů.

„Jasně,“ přikývnu, stále ještě omráčený jejím dotykem.

„A co ty? Jaká je tvoje rodina?“

„Takže, já jsem jedináček, to zaprvé.“

Přikývne. „Tím se všechno vysvětluje.“

„Tak hele!“

„Vždyť jsem tolik neřekla.“

„Nech mě hádat, ty jsi prostřední dítě.“

Obrátí se ke mně, což není jen tak, vzhledem k tomu, jak blízko u sebe sedíme, a naše obličeje se teď téměř dotýkají.

„Proč myslíš?“

Pokrčím rameny.

„To je fuk. Ale trefil ses. Mám starší sestru. Kiru. Je to stylistka. A nevím přesně, jak se jí to povedlo, ale má na YouTube snad milion sledujících. Lidi o její videa přímo škemrají! Je to trochu divný, ale jsem ráda, že dělá, co ji baví.“

„Možná by mohla vystavlovat mě,“ navrhnou. Uhladím si košili na prsou. „Malá rada by se mi hodila.“

„Já nevím,“ řekne. Brnkne mi prstem o límeček. „Podle mě jsi v poho.“

„Dík.“ V životě mi neudělalo větší radost, že jsem *v poho*.

„No a co tvá mladší ségra nebo...“

„Brácha. Pohroma.“

„No teda.“

„Ne, je fajn. Jenom hyperák.“

„Taky mám občas potíže se soustředěním.“

„Ne, já myslela hyperštoural. V jednom kuse se někomu montuje do života, ze všeho nejradši mně.“

Zasměju se. „Občas bych si přál mít větší rodinu. I kdyby byla otravná. Prostě by tu byla. Jako jó, moji rodiče jsou fakt

skvělí. V tom mám štěstí. A pořád jsou do sebe blázni, je to málem ujetý. Ale někdy mi připadá, že se mnou mají až moc velký plány. Pořád vymýšlí, jaký úžasný věci jednou dokážu, a já nevím, trochu se bojím, že je zklam. Prostě do mě vkládají strašně moc energie a lásky a zároveň se snažej, aby můj život nebyl úplnej průšvih, ale občas mi přijde, že jsem jen průšvih, kterej se zatím nestal. Uf, tyjo, nemůžu uvěřit, kolik jsem toho na sebe prásknul.“

„Jsem ráda, žeš mi to řekl. A ten pocit, že jsi číhající průšvih? Řekla bych, že se tomu říká mládí.“

„Jo, možná.“

„Ale že ti na tom tolik záleží, to je přece dobře. Znamená to, že se vynasnažíš, abys to nezapackal. Ale nezapomínej taky na svoje přání a sny.“

„Co ty si přeješ, o čem sníš?“

„Ty hele, já chci jen žít.“

„Jako žít naplno?“

„Jo, to taky.“ Pak zaváhá.

„Co dál?“

„Chci se stát architektkou.“

„Proč zrovna architektkou?“

Usměje se. „Budeš si myslet, že je to trapný.“

„To ani náhodou.“

„Ne, fakt budeš. A budeš mít pravdu, protože to trapný je. Ale... Jak to říct. Líbí se mi představa, že něco navrhnu a ono to přetrvá, bude to tu stát, i když já už budu dávno pryč. Prostě něco, co vzejde z mojí hlavy a zůstane to tu léta a léta, desetiletí, možná i dýl. To mě prostě láká.“

„Oukej, to je spolehlivě ta nejmíň trapná věc, kterou jsi

za celou noc řekla. Myslím, že asi nechápeš, co slovo *trapný* znamená. Jakože vůbec.“

Zasměje se a štouchne do mě ramenem. „Nech toho.“

„Nedělám si legraci. Máš oficiální zákaz to slovo používat.“

„To mi zakázat nemůžeš.“

„Tak jo, možná ne zakázat, ale rozhodně na něj musíme uvalit moratorium.“

„Neříkej, vážně?“

„Jojo, tak na dva týdny. Nesmíš používat slovo *trapný*.“

„Hmm. To se ještě uvidí.“

„Je mi líto, ale slovní komise už rozhodla.“

„Tak se tedy odvolávám.“

„Píšu si. Komise to vezme v potaz.“

„Proč se nemůžu zbavit pocitu, že je ta komise jednočlenná?“

„Komise informace o členství nesděluje.“

„Hmm, proč mě to jen nepřekvapuje.“

„Pravidla jsou pravidla,“ pokrčím rameny a chci se znovu napít, ale lahev je prázdná.

„Tu jsi už dorazil,“ řekne.

„Nebyl jsem na to sám.“

Zavrtí hlavou. „Tak jo, jsi na řadě.“

„S čím?“

„Jaká jsou Jackova přání a sny?“

„Aha, ne, to ti v žádném případě nepovím, ne po tom, co jsem slyšel tvoje.“

„Jen to zkus.“

„Tak jo, ehm, počkej, zamyslím se.“ Pročistím si hrdlo, sepnu ruce k sobě. „Takže... ehm, tak nějak bych asi rád napsal knihu, nebo několik knih.“ Uchechtnu se, protože takhle na-

hlas to zní směšně. Kdyby zdi uměly mluvit, odráželo by se teď od nich ozvěnou *natozapomeň natozapomeň natozapomeň*.

Kate ale nehne brvou. „Jaký knížky?“

„Ehm, nejspíš beletrii. Možná romány pro mladý dospívající lidi.“

„Proč zrovna to?“

„Povím ti to, ale pamatuj, že nesmíš říkat *trapný*, takže...“

„Tak říkej.“

„Ehm, no, takže... vždycky mě hrozně bavilo číst. Ale o typech jako já moc knížek neexistuje. A já prostě věřím, že každý si zaslouží knížku, která bude tak trochu o něm. Tak... a teď se můžeš smát.“

„Proč bych se smála? Ty přemýšlíš o spoustě věcí, vid?“

„Občas trochu moc analyzuju, to je pravda.“

„Ha. To já taky. Trávím hromadu času nicneděláním; jen dumám a dumám a dumám.“

„Tvým myšlenkám závidím,“ povídám.

„Závidíš?“

„Můžou trávit takovýho času s tebou...“

Kate zavrtí hlavou. „Oukej, tak tohle trapný bylo,“ řekne. Jenže na mě zírám takovým pohledem, že mě na okamžik napadne, jestli mi nedá pusu. Představím si, jaký by to byl pocit – Katiny rty na mých. Asi jsem se musel zasnít, protože teď mi Kate luská prsty před obličejem: „Země volá Jacka! Země volá Jacka!“

„Eh? No? Co je?“

Kate se usmívá. „Říkala jsem, že už je na to sice trochu pozdě, ale co tvoje kamarádka, dostala se domů v pořádku?“

„Moje kamarádka,“ zopakuju po ní.

„Tvoje nejlepší kamarádka, po který jsi ještě před pár hodinama slintal? Jediná skutečná láska tvýho mladýho dospívajícího života?“

Vzhlednu k obloze – vážně jsme prokecali celou noc? Ani si nevzpomínám, že bych viděl měsíc, a teď už se nad obzorem slunce, oranžová šmouha táboráku, který nám někdo zapálil nad hlavami.

„Jojo. Šla zpátky na kolej zavolat Frannymu.“

„Franny je ten její kluk?“

Přikývnu.

„Tvůj další nejlepší kámoš?“

Přikývnu podruhé.

Kate si položí ruce do klína. „Dobrá, poslední otázka, která prověří, jestli se k sobě Kate a Jack aspoň maličko hodí jako kamarádi, jo?“

„Pojď do mě,“ řeknu a natočím se tělem k ní, připraven.

„Kterej díl *Kmotra* je podle tebe nej?“

„Ajaj, tak to je oříšek.“

„Vůbec ne!“

„Ale je, protože, ehm, já vlastně neviděl...“

„Kterej jsi neviděl?“

„Ani. Jeden. Díl.“

Čelist jí poklesne, jako bych právě prohlásil, že nevěřím v Měsíc.

„Děláš si srandu, Jack-Jacku? Co nejdřív se na ně musíme podívat,“ prohlásí.

„Stačí říct kdy a kde,“ povídám.

„Ještě nevím kdy,“ řekne Kate. „Ale někdy v budoucnu, u mě doma.“

A budoucnost na sebe ještě nikdy nenechala tak dlouho čekat.

* * *

Z domu za námi se ozve rachot, známky života ploužící se do kuchyně, šoupání židlí, bouchání dvířek, cinkání skla.

„Pojď,“ řekne Kate a vstane.

„Ty ty lidi znáš?“ zeptám se.

„Jen pojď.“

Následuju ji do kuchyně. Pozůstatky včerejší párty – umělohmotné kelímky, rozšlapaný strouhaný sýr, sáčky od brambůrků – jsou roztroušené všude po místnosti. Na židli zhrouceně sedí nějaká dívka, blondáto-modré vlasy rozčuchané, na stole před ní miska cereálií s mlékem. Vyčouhlý kluk v brýlích s plastovými obroučkami je do své misky ponořený málem celým obličejem. Vzhlednou k nám.

„Kdo jste?“ zeptá se dívka uprostřed srknutí, ale netváří se zaskočeně, spíš pobaveně.

„Umíráme hladu,“ řekne Kate a natáhne se pro krabici cereálií. „Neva?“

„Neva,“ řekne ten dlouhán a otírá si mléčný knírek. „Kapitán Křupka pro všechny.“

Jako kouzlem se před námi objeví dvě misky a dvě lžíce a já si pomyslím: *kde se vzala tahleta Kate? A co mám dělat, aby mi zůstala na blízku?*

* * *

Když dojdeme cereálie, ocitneme se v autě, které prý patří její spolubydlíci. Ale nejede se nikam. Místo toho jen sedíme a střídavě si pouštíme písničky z telefonů. Moje posedlost devadesátkovým hip-hopem je podle ní roztomilá a pouští mi spoustu hudby, o které jsem nikdy neslyšel. O které podle mě nikdo nikdy neslyšel. Ale většina je skvělá.

„Jsi divnej,“ říká.

„To teda dík,“ řeknu se smíchem. „Toho si cením.“

„Myslím jako dobře divnej, ty trubko. Sympaticky divnej.“

„Sympaticky, to je dobrý.“

„Sympaticky je hodně dobrý, Jack-Jacku.“

A ani nevím, jak se to stalo, ale ta hudba zní najednou ještě mnohem líp.

„Takže, kde se vidíš za deset let?“ zeptám se jí a sleduju, jak listuje v seznamu a hledá další písničku. „Jako kde chceš být a co chceš dělat?“

„Chlape, ty jsi posedlej budoucností,“ říká.

„Nech mě hádat, jsi jedna z těch, co nesnáší plánování? Radši bys žila děsně spontánně a záhadně?“

Řeknu to z legrace, tak jako jsme si přihrávali vtípky celou uplynulou noc, jenže tenhle zdá se nepřeletěl síť.

Kate vypne motor, zatáhne za kliku. „Musím na vzduch.“

„Počkej, já tě nechtěl...“ Ale ona už je venku a sedí na nárazníku. Přisednu si k ní. „Jsi v pohodě?“

„Je to úlet, co? Že dýcháme stejnej vzduch jako všichni lidi, který kdy žili. Královna ze Sáby, Anna Franková, Rosa Parksová. Lidi přicházejí a odcházejí, ale vzduch zůstává stejnej.“

Dojde mi, že naschvál ignoruje to, co se právě stalo. Ale nechám to být. „Jo, to je fakt úlet.“

Procházíme se školním kampusem, je tu ticho. Stíny a staré budovy se roztahují přes čtvereční míli zeleného trávníku.

Kate zívne. Je to jedno z těch zívnutí těžkého kalibru, vyzbrojené úporným sténáním a protahováním paží.

„Tak jo, bylo to fajn, Jack-Jacku,“ řekne. Líbí se mi, že mi dala přezdívkou, protože to znamená... Fajn, možná to neznamená nic – *zatím*.

Je čas jít, každý svou cestou. Jenže já nejsem připraven.

„Počkej, ty už to balíš?“ usměju se na ni vyzývavě.

Kate se podívá na hodinky. Taky se mi líbí, že nosí skutečné hodinky, nespolehá jen na hodiny na mobilu.

„Uběhlo pouhých devět hodin, Kate. Tomu říkáš výdrž?“

Promne si bradu. „A co bys rád?“

Pokrčím rameny. „Co kdybych ti udělal *nabídku, která se neodmítá?*“

„Tys vážně neviděl *Kmotra*, vid?“ zasměje se.

„Byl to tak zlý?“ leknu se a cítím, jak se mi do tváří hrne krev.

„Ještě horší,“ opáčí.

„Umím to i líp,“ ujistím ji. „Kate, co takhle kdybych... co takhle kdybych... Tak nic, neumím to líp.“

Zasměje se ještě hlasitěji. „Páni, jak tohle dáma může odmítnout?“

„Neodmítne... doufám.“

Kate na chvíli zadrží smích a usměje se na mě.

A já myslím jen na jediné: *Božemůj, Jacku, prosím, prosím, prosím, nepodělej to*. A pak, protože se znám, protože vím, že mě štěstí rádo opouští: *Aspoň to nepodělej hned teď. Ještě vydrž, Jacku. Vydrž, jak nejdéle to půjde, vydrž!*

„Už bych vážně měla jít.“ Znovu pohlédne na hodinky. „Za

míň než čtyřicet hodin mám odevzdat velkou seminárku, a ještě jsem ani nedočetla všechny materiály. A navíc – neměl by ses vrátit do...“

„Elytownu,“ doplním. „Obce s rozšířenou působností Elytown, technicky vzato.“ Protože jsem vyloženě technický typ.

„Jasně. Do své obce s rozšířenou působností,“ opáčí. Samozřejmě nemá ponětí, kde to je. „Však taky určitě musíš do školy. A co rodiče?“

Zasměju se v naději, že bych z toho ještě mohl vyváznout s nadhledem, frajersky, ale je mi jasné, že to nehrozí. „Je to jen střední. O nic nejde. A moji rodiče jsou úplně v pohodě. Fakt liberální. Navíc je teprve neděle ráno. Vracíme se až odpoledne.“

„Tak fajn,“ řekne a zazubí se. „Ráda jsem tě poznala, Jacku Kingu. Držím ti palce do závěrečného ročníku. Užij si ho, jasný?“ Podáme si ruku, načež mi okamžitě dojde, že jsem s tou její potřásl trochu moc horlivě, jako nějaký prodejce ojetin, co právě uzavřel obchod.

„Udělám pro to všechno, Kate.“

„Já vím.“ Pustí moji ruku, otočí se a má se k odchodu. Pak se ale zarazí a napůl se obrátí zpátky ke mně. Vlasy jí přitom vlétnou do tváře. „A Jacku?“

„Ano?“

„Neboj se. Riskuj. A když to nevyjde, zkus to znovu.“

Přemýšlím, co tím asi myslí. Že by *Jacku, zarisuj a zkus to se mnou, zkus to hned teď*? Jenže já se ani nehnu. Ani sval v těle, ani řasa; kdejaká živá socha by teď zbledla závistí. Ona zatím vejde do budovy své koleje, do skleněného vestibulu, a vtom se do mě vrátí život.

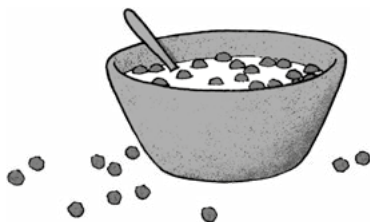
Zabuším na sklo a polekaná Kate se prudce otočí, ve tváři vepsáno *co to má být?!* „Jak se s tebou můžu spojit?“ hulákám, ode rtů přitisknutých na sklo rozkvétá oblak sražené páry.

Usměje se. „Neboj. Ještě se uvidíme.“

A pak je najednou pryč.

A já mám neodbytný pocit...

Že to není naposled, co se dívám, jak odchází.

JŮ HELE NEDĚLE

Můj plán je vplížit se zpátky na kolej, kde jsem ubytovaný, jenže jsem zapomněl kód ke vstupním dveřím, takže mi nezbyde než zazvonit a vzbudit svého hostitele Alberta, který se kvůli mně musí vyheverovat z postele a seběhnout tři patra po studeném schodišti. Ani se na mě nepodívá, jenom pootevře dveře na dostatečnou škvíru, abych mezi ně mohl strčit botu, a mumlá si něco o *hlavě jako střep* a *nezodpovědnosti*.

Vklouznu do pokoje, zatímco on už se balí do třívrstvého příkrývkového burrita, a pak se sám zhrouťm na svůj spacák.

Jenže spát se mi nechce. Vůbec.

Moje mysl je jako závodní dráha soupeřících myšlenek.

Málem už houknu na Alberta, protože mě zajímá, jestli Kate zná...

A jestli ano, co o ní ví?

Mám šanci? Aspoň mizivou?

Jsem nenáročný. Mizivá naděje je pořád naděje.

Odkudsi z hloubi burrita se ale ozve slabé pochrupování, a tak si své otázky raději nechám pro sebe. Zavibruje mi kapsa a na vteřinu mě napadne, že je to Kate, že mě chce hned teď vidět, že čeká venku před kolejí, seminárku a únavu vem čert. Ale samozřejmě to není ona; vždyť ani nemá moje číslo.

JILLIAN: Ahoj, spíš?

JÁ: Nene. A ty?

JILLIAN: Jak vidíš tak ne LOL co děláš?

JÁ: Nespím. A přemýšlím.

JILLIAN: O čem? Nech mě hádat. O té, co jsi s ní pil to víno!!!

JÁ: Si myslíš, že mě znáš, nebo co? ☺

JILLIAN: Jak se vlastně jmenuje???

Na okamžik zaváhám, než odpovím.

JÁ: Kate.

JILLIAN: Milenci se milují, milenci se milují!

JÁ: Do jaký že chodíme třídy?

JÁ: Do školky?

JILLIAN: Ha! Jen to přiznej, jsi zabouchnutej!

JÁ: Užila sis to včera?

JILLIAN: Jojo, ale škoda, že jsme nebyli víc spolu.

JÁ: Bylas lvice salonů.

JILLIAN: To sotva! Pořád jsem po tobě koukala a říkala si, jestli se nepůjdem projít nebo tak. Zrovna když jsem se chystala konečně uprchnout z kuchyně, zinscenoval jsi své zmizení, Houdini.

JÁ: Vždyť víš, že pařby mi nejdou. Promiň.

JILLIAN: Neomlouvej se. Jsem ráda, že ses dobře bavit.

JILLIAN: A pařby ti náhodou jdou ☺

JÁ: Mluvilas s Frannym?

JILLIAN: Trucuje, že nemohl jet s námi.

JÁ: Jo. Napsal mi snad dvacet zpráv. LOL

JILLIAN: Jenom 20? LOL

JÁ: Skromný odhad.

JILLIAN: Hodně skromný, to veřím. No nic, začínám být ospalá. Díky za pokec.

JÁ: Kdykoli.

JILLIAN: Koukej se trochu prospat, Casanovo!! Odjíždíme už za pár hodin!

JÁ: Dobrou, Jéčko.

JILLIAN: Dobrou, Jéčko.

Málem už zhasnu mobil, ale nakonec zmáčknou modrou ikonku. Kliknu na vyhledávač a napíšu *Kate*.

Kate, ale jak dál? Kurzor na mě netrpělivě pomrkává. Katino příjmení si nepamatuju. Ani nevím, jestli mi ho vůbec řekla. I tak vyhledám „Kate“ a připíšu ještě „univerzita Whittier“, abych výsledky trochu zúžil, ale bohové Facebooku se dnes ráno neusmívají. Kate zůstává záhadou.

A třesinka na dortu? Albertovo mírně otravné pochrupování se změnilo v ohlušující řev motorové pily a já tuším, že tohle chrápání v kombinaci s pokročilým stádiem choroby jménem Kate na mozků mi nedá spát. Zírám do stropu a pak z okna a přemýšlím, jestli je možné, že Kate dělá to samé, civí do podobně flekatého stropu se zrnitou omítkou, dívá se na stejné nebe a ranní slunce a myslí na mě.

A když konečně zavřu oči, pořád si nejsem jistý.

Nejsem si jistý vůbec ničím.

„Vzbud' se, vzbud' se,“ skanduje kdosi nade mnou. Pokusím se pootevřít jedno oční víčko, ale mé oční svaly nespolupracují. Chtějí spát dál, tak jako já.

„Dělej, Jacku,“ říká Jillian. Rozepne mi spacák. „Musíme vyrazit. Víš, že moje mamka má řeči, když řídím ve tmě.“

„Kolik je hodin?“ zeptám se, oči stále zavřené.

„Dvě.“

„Jako dvě ráno?!“ Jakmile se zeptám, dojde mi, že to nedává smysl, ale trpím dezorientací člověka, který se právě probudil.

„Ehm, co takhle odpoledne? Ha, ve dvě ráno jsi podle mě ještě pařil.“

„Kde je Albert?“ Pohlédnu na lavinu přikrývek sesunutou na zemi vedle jeho postele.

„Nejspíš se vrátil někam do života, mezi fungující lidský bytosti.“

„Ježíš, bolí mě celej člověk.“

„Není divu, Casanovo. Hele, skoč do sprchy, protože smrdíš jako kluk, a navíc se potřebuješ probrat. Když sebou hejbnem, stihnem si dát něco k jídlu ve studentském centru a dobít energii na cestu domů.“

Pořád ještě vidím trochu rozmazaně. Jillian se nade mnou vznáší jako odpolední anděl, přívěsek jejího náhrdelníku se mi pohupuje přímo u brady, je to stříbrná palma, kterou jsem jí dal vloni k narozeninám. *Nikdo nemiluje pláž víc než ty. Ted' ji budeš nosit všude s sebou*, řekl jsem jí, když si tu malou krabičku rozbalovala. Zatvářila se divně. Výraz, který jsem u ní

nikdy předtím neviděl, což bylo zvláštní, protože jsem byl přesvědčený, že už všechny její výrazy znám. *Trapárna, vid?* řekl jsem a bylo mi tak stydno, že jsem se jí nedokázal podívat do očí. Ona mi ale dala tu nejnežnější pusu na tvář. *Naprostej opak trapárny*, řekla.

„Ještě ale jet nemůžem. Potřebuju něco udělat.“

„To máš blbý. Není čas.“

„Slibuju, že budu rychlej.“

Jillian se usměje od ucha k uchu. „Jacku, my holky *zrovna tohle* rychlý mít nechceme.“

„Jseš zvrhlá,“ prohlásím. Hodím po ní polštářem, ale ona se přikrčí a polštář neškodně přeplachtí celou místnost.

„Sprcha, Jacku,“ zavelí a vyskočí na nohy. „A možná, možnááá nám zbyde pár minut, abychom trochu prolustrovali tvoji novou holku.“

Nikdy v životě jsem se neosprchoval tak rychle.

Tak jo, možná si trochu vymýšlím.

Ale nikdy v životě jsem se neosprchoval tak rychle *s vidi-nou nějakého cíle*.

* * *

„Takže jak ji vlastně chceš najít, tuhleto Kate?“ ptá se mě Jillian. Stojíme na školním nádvoří – alespoň myslím, že je to nádvoří. Každopádně stojíme v rušné části kampusu. Což je zvláštní, vzhledem k tomu, že je neděle. Ale co já vím, jak to na veřejce koncem týdne chodí?

Trávník je posetý studenty čtoucími z tabletů, několik z nich drží v ruce opravdické knihy, pár jich telefonuje. Mezi

dvěma kluky kmitá tam a zpět frisbee. Nějaká holka koulí jeden elegantní kotrmelec za druhým, jako by jí to nepůsobilo žádnou námahu, a její přátelé nadšeně aplaudují.

„Tu budovu poznám, když ji uvidím,“ říkám Jillian. „Je ze skla a kamene. Jo, a je tam vchod!“

Jillian se plácne do čela. „Já myslela, žeš ji doprovodil domů.“

„Doprovodil.“

„A nepamatuješ si, jak vypadá její kolej?“

„Soustředil jsem se na jiný věc.“

„Vážně? Na co třeba?“

Pokrčím rameny.

Mrkne na mě. „Takže na co teda?“

„Nemyslel jsem... na *tamto*!“

„Vždyť to ani nedokážeš vyslovit. Ježišmarja Jacku! Jseš pako, že sis neřekl aspoň o telefonní číslo.“

„To vím i bez tebe,“ opáčím. A pak mi to docvakne. „Hawthorne.“

„Cože?“

„Tak se ta kolej jmenuje... myslím.“

Jillian se zadívá do trojdílné mapy kampusu. „Promiň, kámo, ale žádnéj Hawthorne tady není.“

„Do háje,“ ulevím si, zrovna když frisbeečkářům ulítne frisbee a přistane mi u nohy. Křičí na mě, ať jim ho hodím zpátky. Pošlu jim ho, jak nejobratněji dovedu, a pak jen pozoruju, jak plachtí dobrých dvacet metrů nad jejich hlavami.

„To teda dík, chlape,“ houkne jeden z nich.

Frisbeečkové neumětelství mě však nerozhází. Jediné, co si přeju, je vidět Kate.

Jillan mě vezme kolem ramen. „Ale zato je tu *Hawthorne*.“ „Děláš si srandu, že jo? Prosím, řekni, že si neděláš srandu.“

„Ráda tě trochu podusím, to je fakt,“ řekne se zářivým úsměvem. „Ale tohle by byl ten nejhorší vtip na světě.“

„Já tě miluju.“ Vlepím jí pusu na tvář. „Já tě prostě miluju.“ Vytrhnu jí mapu z rukou a sprintem vyrazím přes to, co považuju za nádvoří.

„Hej,“ křikne za mnou Jillian. „Co takhle neutíkat svojí řidičce?“

Ale já už se řítím k Hawthornské koleji.

Samozřejmě, že když tam dorazím, Kate není k nalezení. „Celý den je pryč, učí se,“ sdělí mi její spolubydlící.

„Netušíš kde?“ ptám se.

Dívka už si vrací do uší sluchátka. „Nemám páru.“

Pak ale uslyším své jméno.

„Jacku, co tady děláš?“

Je to Kate. Nádherná, oslnivá Kate. Černé vlasy má stažené do culíku a kolem spánků jí visí několik kurdlinek. Je dokonalá.

Hrdlo se mi stáhne. „Hledám... hledám tě,“ vykoktám.

„Myslela jsem, že touhle dobou už budeš zpátky v obci s rozšířenou působností,“ řekne s úsměvem.

„Chtěl jsem se rozloučit. S tebou. A. Říct ti. Jak. Moc. Já. Včerejší noc byla... super. Ehm, totiž skvělá. Byla super a skvělá. Byla super skvělá. A chtěl jsem ti na sebe dát kontakt. Jestli nevádí?“

Vejde do svého pokoje a vrátí se s tužkou a papírem v ruce.

„Můžu ti to taky prostě poslat SMSkou. Když mi dáš svoje číslo.“

Kate se zazubí. „Dobřej pokus, Jacku. Vsadím se, že ve svý obci máš hodně širokou působnost.“

Tomu se zasměju. „Spíš naopak.“

„No, já upřednostňuju papír a tužku. Líbí se mi slova napsaná na skutečném papíře. Je to romantika.“

Přikývnu, protože papír mám rád taky. Obzvlášť ten druh papíru, co o něm Kate říká *romantika*. „Jsi ze starý školy, proč ne,“ a nevím vlastně, proč to říkám, snad proto, abych ze sebe udělal blbce. Zasměje se a vypadá to, že nejspíš mně.

Naškrábu své číslo a e-mailovou adresu.

Vezme si ode mě papír a usměje se. „Jsem ráda, že ses stávil. Bude to prima, vídat tě příští rok v kampusu. Třeba si dáme nějaký další příležitostný cereálie.“

„To by se mi líbilo.“

„Mně taky.“

A nejspíš se tvářím divně, protože se mě zeptá: „Na co myslíš?“

„Upřímně?“

„Upřímně.“

„Příští rok je daleko.“

Na vteřinu zavládne ticho, až do chvíle, kdy se Katina spolubydlící, sluchátka venku z uší a omotaná kolem krku, zahihňá. Pak se zahihňá i Kate a já pochopím, že bych měl jít. Ochable zamávám, zamířím k východu a lituju, že pro ni nemám žádné cool moudro na rozloučenou. Něco jako *nezapomeň, Kate, neboj se riskovat*. Jenže nemám nic, a vtom si uvědomím, že jsem jí na ten papír zapomněl napsat své jméno. Co když zapomene, čím to je kontakt, a zahodí ho? Co když mi bude chtít zavolat nebo mi napsat mail, ale rozmyslí

si to, protože si nevzpomene, jak se jmenuju? (Dobrá, uznávám, že ten druhý scénář je o něco méně pravděpodobný, ale stejně.)

Pomalu se otočím kolem své osy. „Počkej, asi jsem ti tam zapomněl napsat jméno...“

Ale Kate mi ukáže svůj blok. Moje jméno už tam dopsala, a dokonce kolem něj nakreslila malý ozdobný rámeček. Moje jméno obklopené jednorozměrnými žárovčkami. V Katině bloku. V Katiných rukou. Které se v tuto chvíli nacházejí, shodou okolností, jen pár centimetrů od jejího srdce.

Opře se o dveře svého pokoje. „Dobře dojed', Jack-Jacku.“

Tváře mi zružoví, přikývnu a pak vynaložím každický gram své pozornosti na to, abych na odchodu nezakopl.

Jillian parkuje před Hawthornem. Vklouznu na sedadlo spolujezdce a chci si zapnout pás, ale ona mě zarazí.

„Ani náhodou,“ řekne. „Když už jsi mě opustil, řekni mi aspoň, že to za to stálo.“

Ale já jsem jako v transu. Nebo jako by mi sešili pusu vlečným paprskem a nikdo s tím nemohl nic dělat.

„Haló, volám Jacka Kinga,“ říká Jillian. „Jak to šlo?“

Vibruju blahem. Kdybych stál na pobřeží, lodě by mě mohly používat jako maják, aby nenarazily na skály – tak moc teď zářím.

„Šlo,“ povídám. „Rozhodně šlo.“

A je mi jedno, kam vlastně.

* * *

Cestou domů Jillian nemluví o ničem jiném než o Whittieru...

Jak se nemůže dočkat, až skončíme střední a začneme nové životy na vysoké.

Jak ví, že se chystáme započít tu nejdůležitější kapitolu. *Klíčové roky našeho života*, říká pořád dokola.

Jak je strašně ráda, že tam půjdeme spolu.

Jak si neumí představit, že by šla s kýmkoli jiným. Málem už se zeptám *a co tvůj kluk a můj nejlepší kamarád Franny?* Ale whittierská euforie už zachvátila i mě, a tak ji nechám, ať se dál nerušeně rozplývá.

Nakonec ale na Frannyho přece jen dojde řeč.

„Je mi ho líto. Že se nedostal,“ řekne Jillian. „Co přestoupil k nám do Elytownu, strašně dře, aby si vylepšil známky. Zaslouží si šanci.“

A má pravdu. Občas zapomínám, jak moc Franny makal. A pořád maká. Než ho Jillian začala vyzvedávat, trávil čtyřicet minut v autobuse, jen aby se dostal do školy. Je to neuvěřitelný, že člověk může žít o pouhých patnáct kilometrů dál a všechno – školy, domy, dokonce i samošky s potravinami – je jako z jiného světa. Franny se posledních deset let pohybuje mezi těmito dvěma světy.

„Je to na prd. Ale ještě existuje šance, že se dostane.“

„Malá.“

„No jo, ale tak Státní je přece taky dobrá. Navíc mají mnohem lepší nabídku sportů a z toho je Franny odvařenej, to vím. Krom toho budeme bydlet jenom patnáct kiláků od sebe, takže naše trojka jede dál.“

„Tak tak,“ řekne Jillian. Ale já cítím, že ji něco trápí.

„Všechno dobrý?“

„Všechno se nějak rychle mění. Koukni na sebe a tenhle víkend. Už sis nabrknul holku z vejšky.“

„Nenabrknul jsem si ji.“

„Je to prostě divný. Co dalšího se změní? Je to šílený, jak člověk zjišťuje, že všechno to, co si myslel, že zná, všechno to, čím si byl jistější, zase tak jistý není.“

„Ehm, o čem to tady mluvíme? Konkrétně?“

Jillian si chvíli pohrává s tlačítky na volant. „Tak co, zavoláš jí?“

„Komu mám zavolat?“

Jillian po mně střelí pohledem.

„Víš, nemám tak úplně její číslo.“ Vyhlédnu z okna právě včas, abych viděl jelení rodinku, co vyběhla zpoza stromů. „A i kdybych ho měl, nechci působit zoufale.“

Jillian se zasměje. „A nejsi?“

„Hej!“

„Dělám si srandu. Tobě to asi nedochází, ale v Elytownu je spousta holek, který by daly cokoli, aby na tebe mohly skočit.“

Teď se směju já. „Pokud nemyslíš skočit a pořádně mě zbušit, tak máš pravdu. To mi nedochází.“

Ona se ale nesměje a jen dál zírá na silnici před sebou. „Vždyť je to pravda. Jen jsi jim nikdy nedal šanci.“

A já nevím, co na to říct, protože Jillian ví, že to pravda není. Ví to líp než kdokoli jiný. Ví to, protože jsem jí to řekl, protože v posledních třech letech měla na představení *Jackovo zlomené srdce* vstupenku do první řady. Sakra, vždyť ta měla i akreditaci do zákulisí! Kolikrát jsem se jí svěřoval, jak osaměle se cítím – a teď dělá, jako bych byl nějaký Casanova

v přestrojení. Co to má být? Jasně, s pár holkama jsem randil, ale nikdy to nevydrželo. Měl jsem plnou hlavu někoho, koho jsem nemohl mít. Kdo nikdy nechtěl mě.

„Jako by sis ani neuvědomoval, jakej jsi super kluk, Jacku. A ty jsi super. Jsi chytřej a vtipnej a trochu sentimentální, ale ne otravně sentimentální, vlastně je to milý.“

„Milý?‘ To zní jako lichotka od prababičky. *Jacku, drahoušku, ty jsi vlastně takový milý chlapec.*“

„Myslím to vážně. Nemůžeš sakra na minutu mluvit vážně?“

„Hej, klídek!“ zvednu ruce, jako že se vzdávám. „Co se tu děje?“

Jillian upraví polohu zpětného zrcátka. „Nic,“ říká. „Vůbec nic.“

„Jde tu o Kate?“

Posměšně si odfrkne. „Víš vůbec, jaký má příjmení?“

Zesílí rádio. Málem už ho ztlumím, ale pak se zarazím, protože nechápu, co ji tak vzalo a proč náš rozhovor nabral tenhle spád. V jednu chvíli si plánujeme společný život na vysoké a najednou mě nemůže ani vidět. A na zlomek vteřiny dovolím své mysli, aby se zatoulala k...

Ale honem tu představu zaplaším, protože jestli existuje planeta, na které má Jillian ráda Jacka *tímhle způsobem*, lidská noha na ni zatím nevzkročila.

Zabořím se do sedadla a snažím se ponořit do muziky, do silnice, co ubíhá kolem. Jillian šlape na pedál víc než obvykle, takže doma jsme cobydup.

Sáhnu si na zadní sedadlo pro tašku. „Tak ahoj zítra ráno,“ loučím se.

„Jojo,“ říká Jillan. Ani nestačím dovřít dveře a auto už couvá. „Hurá zpátky do našich božích středoškolských životů.“

„Dej vědět, žes dorazila v pořádku.“

Přikývne a vycouvá z naší příjezdové cesty.

Sotva strčím klíč do dveří, rodiče mě vtáhnou dovnitř a bombardují otázkami. Když je konečně uspokojím a sežvákám večeri od mamky, uvelebím se v posteli a odemknu mobil. Mám zprávu od Frannyho – *Vítej zpátky, kámo* –, ale to je vše.

Díky, brácho, odpovím. Jsem rád, že jsem zpět.

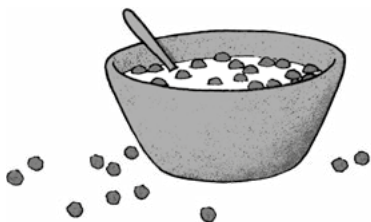
Mám vůči němu špatný pocit, možná dokonce výčitky, a moc tomu nerozumím, protože jsem nic špatného neprovedl. Technicky vzato ne. Možná jsem o tom uvažoval. Víte jak. *Vyznat se Jillian ze své nehynoucí lásky* a tak dále. Ale ty myšlenky jsem neposlechl. A neuvést špatný nápad v praxi, to už něco znamená, nebo ne?

Otevřu konverzaci s Jillian a začnu psát.

JÁ: Čau Jéčko, dorazilas dom OK??

O vteřinu později se objeví takové ty tři tečky, jako že píše odpověď, ale nakonec nepřijde nic. Žádná odezva.

A kdo ví – možná mlčení mluví za vše.

PŘEHROTIT PŘEHROCENÉ

Následující tři dny strávím čekáním na zprávu, e-mail, telefonát od Kate, cokoli. Neustále aktualizuju mailovou schránku (jen samé spamy), pošlu sám sobě pár testovacích SMSek, abych se ujistil, že mi funguje mobil (funguje), zkontroluju naši prastarou pevnou linku, ačkoli Kate nemůže znát číslo (dokonce ani já ho neznám), ale nic. Ten, kdo řekl, že ticho může být ohlušující, nejspíš taky zrovna čekal, až se mu ozve Kate.

A nejčerstvější vrstva polevy na mém dortu zoufalství?

Jillianina one-woman show *Mám Jacka plný zuby*, ověnčená řadou cen, je stále trhákem všech divadel. A zdá se, že konec je v nedohlednu.

Požádám o radu Frannyho, ale nikam to nevede. „Chová se divně už od vašeho návratu. Stalo se tam něco?“

Nejhorší na tom je, že Jillian je všude, kam se hnu. Máme spolu čtyři předměty, a k tomu navíc odpolední samostudium. Vozí mě a Frannyho do školy a ze školy. Což znamená,

že jsem nucen nořit se až do nejtemnějších hlubin jejího mlčení. Je to jednoznačně ten nejhlasitější neslyšný zvuk, jaký jsem kdy slyšel.

Na kolenou ji prosím, aby se mnou mluvila. Ale ani ň.

Když zaparkuje v mojí ulici, znovu a znovu jí děkuju za svezení a pokaždé jí do popelníku strčím pořádný balík peněz na benzín, načež pak beztak najdu tytéž pomuchlané bankovky nacpané v přední kapse svého batohu.

Většina zpráv, které jí pošlu, zůstává bez odezvy. A když už, jsou to většinou jen mizerné jednoslabičné odpovědi. Obvyklí podezřelí, kterým z očí kouká, že ve skutečnosti znamenají *přestaň mi psát, ty debile*:

Jo.

Nvm.

Možná.

Ne.

Nakonec popadnu její oblíbené sušenky s trojím druhem čokolády a k tomu béčkový film *Noční dobrodružství*, naši společnou hříšnou vášeň, a zazvoním u ní doma.

Jillian neotevře dveře víc než na pouhou škvíru, kterou vystrčí hlavu ven. Vypadá to, že je všechno, jen ne ráda, že mě vidí.

„Co tady děláš?“

„Jen jsem tě chtěl vidět,“ odpovím. Nereaguje, tak jí ukážu sušenky. „Přicházím v míru.“

„Teď se to nehodí, hele,“ říká a chystá se dveře zavřít.

„Jacku, to jsi ty?“ ozve se zevnitř. „Jillian, pozvi Jacka dál.“

„Mami,“ protestuje Jillian.

Dveře se otevrou a nejdřív za nimi není vidět nic než tma,

než se objeví paní Andersonová v tyrkysovém županu, tmavé vlasy vyčesané do culíku a v ruce jí poblikává svíčka. „Jack se tmy určitě nebojí, že ne, Jacku?“

Zavrtím hlavou, moc se nechytám. Ve skutečnosti bych paní Andersonové odkýval téměř cokoli, protože 1) její italský přízvuk je okouzlující a 2) patří mezi nejopravdovější lidi, které jsem kdy poznal.

„Pojď dál, pojď dál,“ vybízí mě, hořící svíčkou zapálí další a podá mi ji. Jdu za ní a za Jillian do obývacího pokoje, držíme před sebou svíčky jako malé pochodně a po stěnách se plazí křivolaké stíny.

„Vypadl vám proud?“ zeptám se.

Jillian neodpovídá. Dokonce i v tom šeru vidím, že se zlobí.

„Ale, dodavatel elektřiny má za to, že neplatím účty, přitom jsem zaplatila,“ vysvětluje paní Andersonová. Povzdychne si. Sáhne si na čelo. „Jenom jsem toho teď měla v hlavě hrozně moc. Je možné, že jsem zaplatila s malým zpožděním, ale zas ne tak pozdě, aby...“ odmlčí se.

Přikývnu, jakože rozumím. „To se stane.“

„Ale je to pěkný,“ řekne paní Andersonová roztržitě. „Žádný internet, televize, žádný...“

„Žádný sporák, lednička, teplá voda,“ přeruší ji Jillian.

„Chtěla jsem říct *vymoženosti*, Jillian. A slíbili mi, že dneska v šest by to mělo zase naskočit.“

„A je skoro osm. Jsi si jistá, žeš tam volala?“

„Jak to myslíš, jestli jsem si jistá? Říkala jsem ti, že jsem tam volala.“

„Jasně, fajn,“ řekne Jillian.

Najednou mám pocit, že bych tu neměl být. Dojde mi,

že na mě Jillian možná vůbec není našťvaná. Možná ji trápí mnohem větší starosti. A já nedával pozor.

Paní Andersonová se zamračí. „Co mi naznačuješ? Volala jsem tam a...“

„Dobře, mami.“

„Každý někdy udělá chybu, Jillian,“ říká paní Andersonová a její hlas zní najednou dutě.

„Mami.“

„I ty.“

„*Mami*.“

„Jen říkám, že nejsem dokonalá, vím to. Ale snažím se. Dělám, co můžu, Jillian.“

Jillianin hlas změkne. „Já vím, mami. Já vím.“

Dívají se na sebe přes kuchyň osvětlenou svíčkami, dokud paní Andersonová neprolomí nastalé ticho. „Tuhle jsem u tvojí mamky v krámku koupila rozkošný mejdlíčka, Jacku. Jak se mají vaši?“

Ale než odpovím, tma zabliká, světla všude kolem nás procitnou k životu a spotřebiče začnou hlasitě vrčet. „Tak vidíš, broučku,“ řekne paní Andersonová, ukáže na lustr a pak Jillian pročísně vlasy. „Říkala jsem ti, že se o tebe vždycky postarám.“

* * *

„Ehm, tak jak se vede mamce?“ ptám se opřený o kuchyňskou linku dlouho poté, co paní Andersonová odejde nahoru do patra.

Jillian mi podá velikou mísu a vysype do ní popcorn, který právě vytáhla z mikrovlnky.

„Pořád stejně. Občas má špatnej den.“

„Jasně.“ Zatřesu s mísou, aby se popcorn trochu sklepal.

„A jak se vede tobě?“

Jillian se na mě podívá, jako bych byl cizí, jako bychom se viděli poprvé v životě a ona už v tu chvíli váhala, jestli jsem jí sympatický. „Já nemám na výběr, Jacku. Já nemám na špatný dny nárok.“

A já se cítím jako blbec, protože tohle vím. Protože bych v tom chtěl Jillian pomoci, jenže ani pořádně nevím, co *to* vlastně je, a i kdybych to věděl, jsem si celkem jistý, že k tomu nemám potřebné prostředky.

„To je mi líto, Jéčko.“ Odkášu si. „Takže tvůj táta je pořád, ehm...“

Každému hodí do sklenice dvě kostky ledu. „Myslela jsem, že ses přišel dívat na film.“

„To jo, ale... teda... jestli...“

„Tak se pojď dívat,“ řekne a zmizí v doupěti.

Když jsme zhruba v polovině filmu, usazení každý na jednom konci gauče, zmáčknu pauzu.

„Děláš si srandu, že jdeš zas na záchod, Kingu?“

Příjmením mě oslovuje jen tehdy, když je našťvaná.

„Musíš se mnou mluvit, Jillian.“

Založí si ruce na prsou. „Vždyť mluvím.“

„Ne, mluvíš skrze mě a občas na mě, ale nikdy se mnou. Ať už jsem proved cokoli, musíš vědět, že mě to nekonečně mrzí.“

Chvíli sedíme mlčky a pak ještě chvíli a pak si Jillian povzdychne a nacre si do pusy půlku sušenky. Žvýká a žvýká, a když polkne, podívá se na mě.

„Já jsem Bára,“ řekne, přičemž to poslední slovo jen chvatně zadrmolí.

„Jsi Bára? To nechápu.“

Vzdychne. „Já se bála, Jacku,“ řekne tiše, ale zřetelně. „Bála jsem se, oukej?“

„Jak bála?“

„Všechno se mění.“

„Co všechno?“

„Všechno.“ Zhluboka se nadechne. „Nejdřív moje rodina. A teď, zdá se, i my. Tenkrát ta cesta domů z Whittieru, to mi poprvé došlo, že tě možná nebudu mít navždy.“

Jsem naprosto oněmělý. Protože jsem měl za to, že o těchto věcech přemýšlím jediné já. Jillian vždycky působí tak neuvěřitelně sebevědomě, že je těžké si ji představit, jak se potýká s jakýmkoli trápením. Jenže hle, najednou mi připomíná, jak moc je lidská, jak lidští jsme my všichni.

„Je to hloupost,“ říká, „já vím. Víš, jsi můj nejlepší kamarád. A vždycky budeš. Ale asi jsem prostě měla určitou představu o tom, jak těch posledních pár měsíců školy bude vypadat. Že budem ještě nerozlučnější, že si spolu užijem všechny ty maturantský srandy jako maturiták a maturitní hostinu a tyhle ty naškrobený akce, který se od nás vyžadují, ale ze kterých jsme si vždycky dělali jen srandu. A že pak odmaturujem a oslavíme to a všechny tyhle blbosti necháme za zády a ujedem spolu pryč, za naší novou budoucností na vejšce. Že obrátíme list. Víš jak, prostě to konečně uzavřeme. A pak, když jsi... Prostě když jsi byl tak nadšenej z Kate a tolik tě to s ní bavilo... Vykašlal ses kvůli ní na burger s nejlepší kámoškou...“ Pokusí se o smích, ale je to křeč. „Byl jsi úplně

na větvi, že ji možná zas uvidíš, a tos ještě ani nevěděl, jestli najdem její kolej. Asi jsem tě takhle nikdy předtím neviděla. Nikdy v životě.“

Málem už řeknu: *kéž by sis všímala, jak se chovám, když jsem s tebou, jak nadšenej a šťastnej jsem pokaždý, když se s tebou třeba jen ocitnu v jedný místnosti*. Ale neskáču jí do řeči.

„Asi mi přišlo, že jsem mín. Že pro tebe znamenám mín. A z toho mi bylo hrozně, protože ty pro mě znamenáš o tolik... víc.“

Vrhnou se ze svého konce gauče k ní a málem při tom převrhnou tácek se sušenkami. „Jéčko, jsi moje nejlepší kamarádka, protože jsi nejlepší člověk, jakýho znám. Nic to nezmění, nikdy.“

Oči má zvlhlé a krotké. Tuhle stránku Jillian jsem asi ještě neviděl – jako by ze mě byla nervózní, nejistá.

„Fakt?“ ptá se. „Slibuješ?“

„Na mou duši.“

Hledíme si do očí a není těžké se rozpomenout, proč jsem se tehdy do Jillian zamiloval (jako bych to kdy mohl zapomenout).

„Jacku?“

„No?“

„Taky jsi nejlepší člověk, co znám.“

Pustíme film a sedíme tam, dělíme se o polštář, Jillian má hlavu opřenou o moji hrud'. Cítím její jemný, teplý dech. A co se děje ve filmu vůbec nevnímám. Myslím na ten den skoro před čtyřmi lety, ten den, kdy jsem do Jillian vrazil na chodbě, ten den, kdy mi nabídla, mně, přiblblému podivínovi z Elytownu, šanci na svoje srdce...

Moc se omlouvám. Jsem rád, že jsem nespádl na tebe, řekl jsem tenkrát.

Usmála se. *Nikdy není pozdě.*

Pak ale někdo zaklepe na dveře. Nepohneme se, dokud se klepání neozve znovu, a pak se ode mě Jillian odtrhne a jde otevřít. Když se vrátí, není sama.

„To snad ne, už zas tenhle film?“ úpí Franny. „Netáhnul jsem se sem se dvěma přestupama, abych se díval na nějakou parkárnu.“ Žuchne na pohovku přesně tam, kde ještě před chvílí spočívala půlka Jillian a půlka mě. Jillian se posadí vedle něj a on si ji k sobě přitáhne, aby ji pořádně objal. Zachechtá se. „Hej, větrím čokosuši?“

Přesně ve chvíli, kdy se Frannymu podaří vklínit si mezi čelisti dvě celé sušenky najednou, mi zavibrujou džíny. Vylouím telefon.

Ahoj, promiň, že píšu až teď. Mimochodem, to jsem já,
Kate.

Na půl vteřiny zváším, že bych s odpovědí počkal. Nechci působit moc hladově. Moc oddaně. Až na to, že nezvládnou čekat ani minutu.

Neomlouvěj se, uklidním ji. Načasování je dokonalý.

„Kdo ti píše?“ ptá se Franny. Svými přerostlými prsty mi vypáčí mobil z ruky. „Ať už je to kdokoli, pěkně kvůli ní trapčíš,“ prohlásí při pohledu na displej.

Marně se mu snažím telefon vzít. „Vrať mi to.“

Pozdě. Vyskočí z gauče a málem mi vyleje mléko. Ještě jednou se podívá a zazubí se. „Já ti říkal, že se ozve.“

Jillian povytáhne obočí. „To je Kate.“

„To teda je,“ přitaká Franny.

„Supr,“ řekne Jillian. Obrátí se ke mně a nuceně se usměje.
„Teď jsou všichni spokojení.“

Franny mi hodí telefon zpátky. „Tak jo,“ povídá. „Na co čekáš? Udělej první krok.“